

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. A.**

oskarżonej z art. 216 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 listopada 2024 r.,

skargi obrońcy oskarżonej

na wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 3 kwietnia 2024 r., sygn. akt V Ka 497/22

uchylający wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi -Widzewa w Łodzi

z dnia 9 listopada 2020 r., sygn. akt III K 387/19

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę;

2. obciążyć oskarżoną kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

A. A. została oskarżona o to, że w dniu 10.10.2018 r. w Ł. na przystanku autobusowym na ul. B. przy ul. J., dopuściła się wobec – R. Ł. , czynu zabronionego polegającego na uszkodzeniu ciała, lewej ręki, barku i ramienia, tj. o czyn z art. 157 k.k. oraz wyzwisk i słów wulgarnych, czym spowodowała znieważenie jej osoby, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2024 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt V Ka 497/22 Sąd Okręgowy w Łodzi, uchylił wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 9 listopada 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt III K 387/19, na mocy którego oskarżona A. A. została uniewinniona od popełnienia zarzucanego jej czynu i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi meriti.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego złożyła obrońca oskarżonej zarzucając naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. polegające na niezasadnym uchyleniu orzeczenia Sądu I instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania - w sytuacji, gdy w sprawie nie zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości ze względu na przeprowadzenie przez Sąd I instancji, jak i Sąd II instancji szeregu dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i brak powodów, dla których wymagałyby one powtórzenia przeprowadzenia w sprawie, a nadto brak jest innych wskazanych w art. 437 § 2 k.p.k. przesłanek uzasadniających uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżąca wniosła o uchylenie orzeczenia Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem wbrew twierdzeniu jej autorki, Sąd odwoławczy, wydając wyrok kasatoryjny, nie naruszył art. 437 § 2 k.p.k. (w zw. z art. 454 § 1 k.p.k.). Zgodnie z tym przepisem uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W konsekwencji ramy postępowania skargowego są nader wąsko zakreślone, czego obrońca zdaje się nie dostrzegać. Jedynym zadaniem Sądu Najwyższego rozpoznającego skargę na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego jest zbadanie - stosownie do podanej przyczyny wydania takiego wyroku - czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k., czy sąd odwoławczy uchylił wyrok, mimo braku określonej w art. 454 § 1 k.p.k. przeszkody do wydania wyroku zmieniającego, względnie czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 *in fine* k.p.k.). Jeżeli jako przyczynę wydania wyroku kasatoryjnego wskazano niedopuszczalność skazania oskarżonego przez sąd odwoławczy (przeszkoda procesowa określona w art. 454 k.p.k.). Sąd Najwyższy bada, czy zarazem w sposób stanowczy

stwierdzono, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia skazanie - w przeciwnym wypadku, przy wyrażeniu poglądu, iż np. po dokonaniu pogłębionej oceny dowodów, względnie uzupełnieniu materiału dowodowego, jedynie rysuje się możliwość skazania, wydanie wyroku kasatoryjnego nie jest dopuszczalne (zob. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, OSNK 2018, nr 11, poz. 73; nie jest zrozumiałe przytoczenie przez obrońcę wymienionej uchwały jako mającej wspierać skargę, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy nie wskazał na potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego i wyraził pogląd dalej idący niż tylko o możliwości wydania wyroku skazującego w ponownym postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji). Natomiast w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na wyrok sądu odwoławczego, odwołujący się do uregulowania zawartego w art. 454 § 1 k.p.k., nie jest zadaniem Sądu Najwyższego dokonanie oceny, czy zebrany w sprawie materiał dowodowy jest kompletny, jak też czy sąd *ad quem* prawidłowo go ocenił, zasadnie uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona czynu zabronionego i w konsekwencji uwzględnił wniesioną na niekorzyść oskarżonego apelację. Byłoby to bowiem równoznaczne z nadaniem skardze charakteru nieznanej ustawie „superapelacji” i przejęciem przez Sąd Najwyższy, który w istocie miałby ponownie oceniać zarzut apelacyjny, roli sądu odwoławczego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 stycznia 2019 r., II KS 11/18; z dnia 8 sierpnia 2019 r., II KS 12/19; z dnia 26 listopada 2021 r., V KS 29/21; z dnia 14 lipca 2022 r., III KS 44/22; z dnia 23 sierpnia 2022 r., IV KS 19/22 oraz z dnia 27 kwietnia 2023 r., IV KS 13/23).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że Sąd Okręgowy właśnie z powodu konieczności respektowania ujętego w art. 454 § 1 k.p.k. zakazu skazania przez sąd odwoławczy oskarżonej, która została uniewinniona w pierwszej instancji, wydał wyrok kasatoryjny. Doszedł do przekonania, że uchybienia proceduralne w zakresie oceny materiału dowodowego dokonane przez Sąd Rejonowy, skutkowały dokonaniem przez ten Sąd błędnych ustaleń faktycznych. Zaznaczył, że podziela zarzuty oskarżycielki prywatnej, iż Sąd meriti błędnie uznał, że oskarżonej nie można przypisać winy i sprawstwa zarzuconego jej przestępstwa oraz obszernie uzasadnił swoje w tej kwestii stanowisko.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy skargę oddalił, co skutkowało obciążeniem oskarżonej kosztami postępowania skargowego.

[J.J.]

[ał]